

Andrásnak elborult az arca.

„Ne bõgj itt nekem — rivált rá a gyerekre —
ugyis hiába nyavalyogsz. Fõlülpsz a csikóra.
Punktum.“

És földobta a gyereket a csikó hátára.

Azután leakasztotta derekáról rövid nyelû,
hosszú szijjas ostorát és hatalmas durranás-
sal megsuhogtatta azt a csikó füle mellett.

Két rémült sikoltás hallatszott egyszerre.

Az egyik a ló hátáról, a másik a szobából.
A szobában az asszony eszméletlenül fetren-
gett a földön, fia pedig a megriadt csikó nya-
kát átölelve versenyt futott a halállal. András
egy pillanatig utána nézett a sikogató gyerek-
nek, aztán elkáromkodta magát és bement az
istállóba. Leült a jászol szélére, lóbálta a lábait
és tûnõdött. Darabos, paraszt eszével vagy
talán inkább ösztönével úgy vélte, hogy a ló-
nak, ennek az okos állatnak ösztönszerûleg
meg kell éreznie, hogy kedves gazdájának
fia ül rajta és ezért megtûri a hátán; ha pedig
leveti, hát hadd pusztuljon: nem az õ vére,
csak fattyu. De akkor ... akkor? Jaj az any-
jának is.

Várt sokáig.

Egyszer nyertést hallott, ismerõs nyertést.
Ez az õ lova. Megjött már. No most! Megresz-
ketett. Aztán kinézett. Csakugyan az õ lova
volt. És rajta hetykén, gyerekes büszkeséggel
az a k ö l y ö k. Egyik kezével a sörényét fogta
a lónak, a másikkal meg a nyakát verdeste,
hogy futásra nõgassa. A ló csupa hab. A gye-
rek még nem látta meg az apját, azért elku-
jántotta magát:

„Idõs apám, ehun vagyunk ni!“

András kilépett az ajtón és csak állt mere-
ven és érezte, hogy a szeme megnedvesedik.
Aztán leemelte a gyereket a lóról, õlbe kapta
és vitte be az anyjához.

„Itt a gyerek. No látod, semmi baja sem
esett. Hiszen az én fiam.“

És megölelte feleségét a régi szerelemmel.

Vers.

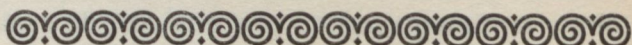
Írta: Keleti Arthur.

A haja bús, csontfekete legyen,
A szeme véres, a szava nesztelen,
S félõn remegjen hõszinû keze ...

Teste, mint szagos cédrus a hegyen,
Illatozzon, nagy fájón tõrékenyen,
Ezüstûl villogjon szép csontfoga ...

Két bársonyos zergés lába
A bomlott Salome táncát járja,
S hozzá halkán szóljon tompa zene ...

Oda ahol két formás melle hasad,
Csak oda csókolnám minden csókomat,
S csak úgy szeretném, hangtalan némán ...

PAUL DE KOVÁCS

PARIS MCMXII

Kovács Pál rajza

CHARLES DELRIEU EX LIBRIS